

## NE JOČI, DUŠA . . .

A L O J Z G R A D N I K

I

**N**e joči, duša, ti moj drugi lik,  
in ne zapusti me nikar — Odpusti.  
Saj če tajim te svetu, te le z usti,  
a v srcu sem ti vedno veren . . . Žig  
trdote rezke vtisnem le besedi,  
ker me mehkobne nežnosti je sram.  
A ko sem sam s teboj, jo omehčam,  
stopim jo v kaplje v srca topli sredi  
in le tišine čujejo šepet,  
ko sam s seboj jo izgovarjam spet.

2

Ah, ne očitaj mi, da mi le laž  
vodnica je in moja pot krivica.  
Tako temná in daljna je resnica,  
gorjup požirek je iz njenih čaš.  
A vendar iščem jo, kot slepec tipa  
in išče pot k studencu in mu mrak  
napoj ponuja mlak in slanih srag.  
Iskal jo bom do zadnjega utripa  
in ko boš vprašala me: „Kje je?“ Nem  
in slep odvrnem tiho ti: „Ne vem.“

## TUBEROZE, DUŠE MOJE CVETI

A L O J Z G R A D N I K

<b>T</b> uberoze, duše moje cveti,	Ne bom vezal vas v minljive vence.
rože rdeče, nageljni, rezede,	V jutru, še od srčne rose sveže,
hijacinti, solznih šmarnic grede —	naj vas vse bolest-vrtnar odreže
ne bom pustil blelih vas veneti.	in iztisne vam dišav esence.

V solzah tajna boste spet omama,  
vračajoča duši vse vonjave  
mrtve vesne, kadar v nje daljave  
bo strmela v zimi sama, sama.